

DE DERDE REIS VAN SINDBAD

Uit: Verhalen uit duizend en één nacht

Nadat ik aldus weer een poos een vrolijk leventje had geleid, bekreep mij opnieuw de lust tot reizen en het opdoen van ervaringen, want de mens, mijn beste vrienden, verlangt altijd weer naar iets anders.

Ik pakte allerlei waren in, reisde daarmee naar Baszrah en vond daar een schip aan de kade, met vrome rechtschapen kooplieden erop. Ik liet mijn koopwaar aan boord brengen en wij reisden zonder ongevallen, door Allah gezegend, en wij maakten grote winsten.

Op een dag in volle zee, barstte de kapitein opeens in jammerklachten uit en scheurde zich de kleren. Toen wij hem naar de reden van zijn ontsteltenis vroegen, zei hij:

‘Helaas, de wind heeft ons uit de koers gedreven en nu zijn wij in de buurt van het Apeneiland gekomen, waar de apen zo menigvuldig zijn als sprinkhanen. Daar komt geen mens levend weer vandaan.’

Hij wierp het anker uit en liet de zeilen inhalen, maar de apen klommen al aan boord in zulke grote getale, dat wij ze konden doden noch weggagen. Ze beten met hun tanden de ankertouwen door, dreven ons aan wal en verdwenen met het schip en alles wat erop en eraan was.

Deze apen hadden gele ogen, zwarte gezichten en kleverige haren.

Wij doolden over het eiland rond en kwamen eindelijk bij een groot, mooi paleis, waar wij binnentraden. Na een paar vertrekken doorgelopen te hebben, kwamen wij in een ruime zaal, waarin een aanrecht stond beladen met allerlei keukengereedschappen. Over de grond verspreid lagen hopen beenderen en stukken vlees en het rook er akelig.

Wij waren te uitgeput om verder te gaan en legden ons op de grond waar de slaap ons al aanstonds overmande.

Plotseling echter werden wij wakker door het beven van de aarde, dat gepaard ging met het geloei als van een stormwind en onmiddellijk daarop kwam een mensengestalte binnen van enorme afmetingen.

Hij had rode ogen, een zwart gezicht, tanden als de slag tanden van een wild varken en nagels als leeuwenklauwen.

Hij ging ons eerst op zijn gemak zitten bekijken.

Toen pakte hij mij op als een muis, zette mij op zijn hand, bevoelde en kneep mij. Maar ik scheen hem niet te bevallen, want hij liet mij weer gaan om een ander op te pakken. Dat ging zo door tot hij aan de kapitein toekwam, die de vetste van ons allen was. Hij smeed hem op de grond en brak hem de nek met zijn voet.

Daarop doorboorde hij hem met een braadpen, stak een vuur aan, roosterde hem als een kip en vrat hem op,

kluivend met vette handen aan de botten die hij tenslotte op de andere hoop beenderen wierp.

Toen strekte hij zich uit op een bank, viel in slaap en snurkte oorverdovend.

Wij bleven bibberend bij elkaar gehurkt zitten tot de morgen aanbrak en de reus de deur uitging. Wij besloten ergens op het eiland een schuilplaats te zoeken, maar konden er nergens één vinden, zodat wij 's avonds maar weer naar het paleis terugkeerden.

Nauwelijks zaten wij weer in de zaal, of de aarde beefde en de reus verscheen. Opnieuw pakte hij één van ons beet, trapte hem de nek stuk en reeg hem aan het spit om hem te roosteren.

Nadat hij zijn lugubere maaltijd verzwolgen had ging hij weer op de bank liggen en snurkte als een orkaan. Toen zei één van ons:

‘Laat ons een list verzinnen en die ellendeling doden!’

Ik meende echter dat het verstandiger was om een vlot te bouwen en daarop te vluchten. In het water om te komen, eventueel, leek mij altijd nog beter dan gebraden te worden.

Iedereen was het daarmee eens en de volgende morgen sjuowden wij hout naar de oever, namen een aantal touwen die wij in de buurt van het paleis vonden en maakten een vlot, dat wij aan de oever vastbonden.

's Avonds gingen wij het paleis weer binnen en
opnieuw braadde de reus één van ons, vrat hem op en
viel weldra, snurkend als een beest, in slaap.
Toen namen wij de...